

Baskın Oran gazetemizin sorularını yanıtladı

“Ezilmiş-dışlanmışların sesi olmak”

22 Temmuz seçimlerinde İstanbul 2. Bölgeden “Bağımsız sol ses” sloganı ile aday olan Baskın Oran kampanyası büyük bir hızla devam ediyor.
16 Haziran günü Beyoğlu Yeni Melek’te yapılan kampanyanın

açılış toplantısında seçilme umudu veren Baskın Oran, Sosyalist İşçi Yazı İşleri Müdürü Volkan Akyıldırım’ın sorularına cevap verdi.
Soruları ve yanıtlarını **3. sayfa** da okuyabilirsiniz.

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 287 ■ 23 Haziran 2007 ■ 1 YTL

Açıklayın, karışıklık yaratma senaryosu toplantılarına neden katıldınız?

SİFONU ÇEK KURTULALIM

Diyarbakır, Ümraniye, Bakırköy, İzmir, Anafartalar Çarşısı, her yerde bombalar patlıyor. İnsanlar ölüyor.

Kürtler düşman ilan edilirken, eğer Irak Kürdistanı’na girilirse sorunlar bitecek diye gösterilirken ABD’de yapılan bir toplantı basına sızdırılıyor.

Bir enstitüde Amerikalı strateji uzmanları, yani her türden CIA ajanı, Türk askeri yetkilileri ve Irak Kürdistanı’nın Başkanı Barzani’nin oğlunun bulunduğu toplantıda karışık-

lık yaratma senaryosu tartışılıyor: Anayasa Mahkemesi başkanına suikast, İstanbul Beyoğlu’nda patlayan bomba sonucu 50 kişinin ölmesi, Irak Kürdistanı’na giriş ve savaş.

Ama bu çılgınlık. Çılgın oldukları kadar da acımasızlar. Onlar ceplerini doldurmaktan başka bir şey düşünmüyorlar. Hiçe sayılıyor. Acaba “çılgın Türk” olmak bu mu?

Ne kolay harcıyorlar onlara sadakatle hizmet etmiş olan, cumhurbaşkanlığı seçimlerini

yıkayıp Sezer’in hala Çankaya’da kalmasını sağlayan Anayasa Mahkemesi başkanının canına. Ve şimdi o da “yetkililerden açıklama” bekliyor. Daha çok bekler.

Anafartalar bombasının faili şimdi daha iyi anlaşılıyor. Hemen sorumluları bulmuşlardı. Hemen olay yerine intikal ederek daha fazlasının patlayacağını söylemişlerdi.

Bizi fakirliğe, yoksulluğa, ezilmeye mahkum edenlere karşı bir araya gelmek zorun-

dayız. Hrant Dink’in ardından yürüdüğümüz gibi.

Bunlara aman vermemek gerek. Onların silahu var, bizim gücümüz ise milyonlar olmamızdan geliyor. Yeter ki bölünmeyelim, yeter ki birlik olalım.

Eli silahlıları, karanlık senaryosu yazarları durdurmak mümkün.

Ulusalcı gezinenlere hadlerini bildirmek mümkün.

Kazanmak mümkün. Çünkü biz çöküz.

MECLİSE
UFUK
GEREK!

Sokakta
ezilenlerin
sesi olalım

İstanbul 1. ve 2. seçim bölgelerinde kampanya yürüten aktivistler sert politik tartışmalar yaşıyor.

Orta sınıf üyesi CHP’iler Oran ve Uras’ı meclise göndermek isteyenleri solu bölmekle suçluyor.

Milliyetçiler Ufuk Uras’ın kazanması için mücadele edenlere soruyor, ne işiniz var DTP’yle?

İstanbul’da Baskın Oran ve Ufuk Uras’ın, Konya’da Ayhan Bilgen’in, Batı’da ÖDP’nin, Doğu’da DTP’nin kazanması için birleşelim.

Nefrete karşı kardeşliği, bölünmeye karşı birleşmeyi, savaşa karşı barışı, IMF’ye karşı direnişi savunarak gerçek solun ve muhalefetin ne olduğunu gösterelim.

Filistin bölünüyor

Seçimleri kazanmasından bu yana sürekli olarak emperyalistlerin saldırısına uğrayan Hamas ile Filistin halkının eski geleneksel örgütü El Fetih arasındaki çatışmalar sonunda Filistin fiilen bölünmesine yol açıyor. El Fetih’in Hamas ile anlaşmayı bozması ve yeni bir hükümet kurması üzerine Filistin Özerk Bölgesi’nde Gazze Hamas’ın kontrolüne geçerken, Batı Yakası’da El Fetih’in kontrolünde.

Die Linke kuruldu

Son genel seçimlere birlikte girerek büyük bir başarı elde eden Batı Almanya’daki WASG ile Doğu Almanya’daki eski komünist partisinin devamı olan PDS sonunda birleşti.

İki partinin birleşmesi ile ortaya Die Linke (Sol Parti) çıktı.

Die Linke’nin şu anda yüzde 10 bir güce sahip olduğu söyleniyor. Son yapılan Bremen seçimlerinde Die Linke yüzde 8.4 oranında oy aldı.

Patrona az vergi

Yeterli vergi toplayamamaktan şikayet eden Maliye Bakanlığı vergi oranlarını düşürmeyi amaçlıyor. Böylece patronlardan biraz daha az vergi almanın bahanesi yaratılıyor.

Yozlaşma var, vergi kaçırılıyor diyen Maliye Bakanlığı’nın daha az vergi olarak yozlaşmayı nasıl engelleyeceği ise tam bir merak konusu.

Türkiye’de vergi yükü esas olarak çalışanların sırtında.

8 Aralık
Küresel ısınmaya
ve Nükleer
santrallere
karşı
Ankara’ya
KEG

Ankara'nın suyu bitiyor

Devlet Su İşleri yetkilileri Ankara'da barajların doluluk oranının yüzde 7.7'ye düştüğünü açıkladı. Sorumlu buharlaşmaya neden olan aşırı sıcak kadar, şehrin başına musallat olan Melih Gökçek.

Ankara'ya su sağlayan yedi barajdan beşi kullanılıyor. Toplam su kapasitesinin yüzde 81'ini oluşturan, en temiz ve kaliteli su kaynağı Çamlıdere Barajı sadece yüzde 5,3 oranında dolu.

Küresel ısınma kuraklığı artırıyor, ancak Ankara'da Ağustos'ta kesintilerle kendini hissettirecek susuzluğun başlıca sorumlusu Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek. Ankara'nın çevresindeki akarsuları kurutan, tarlalara 24 saat su veren, şehrin suyunu israf eden bu azgın yeni-liberal adamdı. Yanlış ve kâr amacı güden sulama politikaları sonucunda Ankara şimdi susuzluğa mahkum. Küresel Eylem Grubu, şehri susuz bırakan Gökçek'e karşı kampanyaya hazırlanıyor.

Küresel ısınma Konya Ovası'nı bitiriyor

KURAKLIK ve yeraltı sularının bilinçsiz kullanılması nedeniyle göller ve nehirlerin birer kuruduğu Konya Kapalı Havzası'nda hububat çiftçisi, yüzde 80'e veren rekor kayıplar yaşıyor. Ekili durumdaki 2 milyon ton hububatın yüzde 80'inin tarlalarda yandı, bundan sonra yağacak yağmur da hububat için bir anlam ifade etmiyor.

15 binin üzerinde kaçak su kuyusu bulunduğu tahmin edilen Konya Kapalı Havzası'nda Akşehir, Beyşehir, Meke, Eber ve Akgöl başta olmak üzere bir çok göl ve akarsular birer birer kurumaya başladı. Yağış yetersizliği nedeniyle barajlardaki su seviyesi de önemli ölçüde azalınca, buğday ambarı olarak bilinen Konya Ovası'ndaki hububat rekoru bu yıl, son yılların en düşük düzeyinde gerçekleşecek.

Türkiye genelinde 3-4 milyon ton buğday kaybı yaşanması bekleniyor, bu 2.5 milyon ton un kaybı anlamına geliyor.

Karışıklık senaryoları, bombalar, e-muhtıralar:

Darbeciler yenilmeden ne ekmek var ne demokrasi

Büyük sermaye, cumhurbaşkanı, hükümet, ordu, polis örgütü ve bürokrasi: Her biri ayrı telden çalıyor.

Generaller gece yarısı e-muhtıralar yayımlıyor. Cumhurbaşkanı ve CHP işbirliği halinde cumhurbaşkanını halkın seçmesini engelliyor. Meclis iradesi anayasa tarafından bastırılıyor. Anayasa Mahkemesi, Yargıtay ve Danıştay, hukuku elinde bulunduran atanmışlar 1982 Anayasa'sından buldukları yeni maddelerle AKP'nin önünü kesmeye çalışıyor. Emniyet ve TSK karşı karşıya.

Generallerin bölücü milli refleks çağrısı toplumsal karşılık bulmazken, ABD'de bir enstitüde generaller, CIA ajanlarıyla karışıklık yaratma senaryolarını tartışıyor. Enstitünün açıklamasına göre daha önce de benzer toplantılar yapılmış ve her biri başarıyla sonuçlanmış! Ümraniye'de, Bakırköy'de, Diyarbakır'da, İzmir'de patlayan bombaların anlamını nihayet öğrendik. Gerçi Yaşar

Sadakatle hizmet etmesine rağmen komplocular tarafından öldürülmesi planlanan Anayasa Mahkemesi Başkanı

Büyükamıt, bomba patladıktan 45 dakika sonra Anafartalar Çarşısı'nın önünde büyük şehirlerde bombaların patlayacağını ilan etmişti. İnsanlar ölüyor.

Cepheden genç asker tabutları geri dönüyor. Savaş çıkarılmak isteniyor. Gerekece, şeriat tehlikesi, kanıtsa kutlu doğum haftasında birkaç okulda yapılan dini toplantılar.

Karışıklıktan çıkarı olanlar, kitleleri adeta AKP'nin kucaklarına itiyor.

Seçim büyük bir safişma temelinde gerçekleşirken, muhtıraya karşı mücadele eden AKP tüm seçim anketlerinde açık arayla birinci çıkıyor.

Darbe geliyor, IMF yoksullaştırıyor

AKP, seçimlerin engellenmemesi ve cumhurbaşkanını halkın seçmesi talepleriyle kitlelerin demokrasi istemine yanıt veriyor.

Ancak laik-dinci kapışması toplumu bölerken, fakirlik, şiddet, açlık artıyor. IMF politikaları AKP tarafından acımasızca uygulanıyor. Kimse AKP'ye buradan yüklenmiyor.

Darbeye karşı çıkmak zorundayız.

Ellerine yüzlerine bulaştırdıkları e-darbeler yenilmedikçe Türkiye emekçi sınıflarının gerçek sorunları üzerindeki örtü kaldırılamaz.

Bu kadar aciz bir egemen sınıf, gerçek bir yenilgiyi hak ediyor.

Kızılırmak kuruyor

Kızılırmak da küresel ısınma sonucu kuruyor. Bin 150 kilometre uzunluğu ile Türkiye'nin en uzun nehirlerinden birisi olan, Sivas'taki Kızıldag'ın güney yamaçlarından doğan ve sırasıyla Sivas, Kayseri, Nevşehir, Kırşehir, Kırıkkale, Ankara, Çankırı, Çorum ve Samsun'dan geçerek Bafra İlçesi'nden Karadeniz'e dökülen Kızılırmak üzerinde dev adacıklar oluştu.

Nehir yatağından suyun az akması, yeterli yağışların olmaması, hava sıcaklığının artması sonucu kuraklık kapıda. Kızılırmak deltasında yaşayan 140 kuş türü de tehdit altında.

Karaçi'de halk elektrik kesintilerine karşı ayaklandı

Günlerdir öldürücü bir sıcak dalgasının etkisi altındaki Pakistan'da, onlarca insan ya kalp krizi ya da yeterince su tüketmedikleri için öldü. Ancak durumu asıl zorlaştıran elektriklerin bazen on saate kadar kesiliyor olması. Pakistan'da eskiden sistem hızla artan talepleri karşılayamazken, yolsuzluklar had safhada ve enerjide iyi yönetilmiyor. 50 santigrat derecede varan sıcaklıklar ve elektrik kesintileri, halkı çileden çıkarıyor. İnsanlar ne serinleyebiliyor ne uyuyabiliyorlar. Liman şehri Karaçi'de kesintilere öfkelenen halk ayaklandı.

Hindistan: Sıcaklar can alıyor

Ülkenin kuzey ve orta kesimlerinde son bir haftada sıcaklardan ölenlerin sayısının 100'ü aştığını belirtti.

Ölenlerin çoğunun yaşlılar, evsizler ve açık havada çalışanlar. Bu kişileri güneş çarpması ya da sıvı kaybından yaşamını yitirdi.

Keneler değil kapitalizm öldürüyor

Kırım Kongo Kanalı Ateşi (KKKA) hastalığı yayılıyor. Bu yıl kene ısırması sonucu 172 kişi KKKA'ya yakalanırken, 10 kişi yaşamını yitirdi.

Hava sıcaklıklarındaki artış sonucu virüs taşıyıcısı keneler hızla çoğalıyor. Hayvan ve insan yaşam alanlarının iç içe girmesi, hayvan vücudunda konaklayarak yaşayan kenelerin insanlara da

'konaklaması'na yol açıyor.

Ancak hastalığın yayılması ve ölümlerin asıl nedeni KKKA taşıyıcısı keneler değil, kapitalist asalaklar.

Gerçek asalak IMF'ciler

Koruyucu sağlık hizmetlerini ortadan kaldıran, sağlık hizmetlerini özelleştiren AKP hükümeti zenginlerin kamasını doldururken insanlar ölüyor.

Genel Sağlık Sigortası (GSS) yasasıyla sağlık hizmetlerinde kalite ve eşitlik getireceğini iddia eden hükümet sağlığa yatırım yapmıyor.

Kyoto Protokolü'nü imzalamayan hükümet iklim değişikliği ile ortaya çıkan salgın hastalıklardan da sorumlu.

IMF'ye verilen sözler doğrultusunda seçimlerden sonra GSS'yi yeniden

dayatacak, binlerce fakir insana tek bir doktorun bakmasını ön gören Aile Hekimliği uygulamasını yaygınlaştıracak olan yeni hükümete karşı mücadele etmeliyiz. Sağlığımızı korumak için direnmezsek, KKKA, Kuş Gribi, Verem gibi salgın hastalıklar daha çok can alacak.

Sağlığını korumak için mücadeleye katıl: www.kureseleylem.org

Seçim bürosu açılışı

Meclise UFUK Gerek İnisiyatifi'nin Kadıköy bürosu açılışı

22 Haziran, Cuma saat. 18.30

Kırtasiyeci Sokak, 14 Kadıköy
0216 - 347 28 27

22-23-24 Haziran 2007

Pamucak Sahili, Selçuk - İZMİR (Kuşadası yakını)

"Deniz, kum, güneş; bu festival beleş!"

Ayrıntılı bilgiler sitede: www.rock-a.org

Dünyada askeri harcamalar son 10 yılda yüzde 37 arttı

Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI) tarafından açıklanan yıllık raporda, son 10 yıldır yüzde 37 oranında artan askeri harcamaların 2006 yılında 1 trilyon 204 milyar dolara ulaştığı ve bu harcamaları yapanların başında ABD'nin yer aldığı belirtildi. Askeri harcamalar konusunda, liste başı ABD'yi İngiltere, Fransa, Çin ve Japonya izliyor. Dünyanın önde gelen silah üreticilerinin silah satışları da yüzde 3 oranında arttı. SIPRI raporunda, geniş ölçüde Amerikan ve Batı Avrupalı şirketlerin tekelindeki piyasanın, 2005'te 290 milyar dolara ulaştığı belirtildi.

sosyalist işçi

ANTİKAPİTALİS

abone olup sürekli okumak için
0536 - 335 10 19'u

yazı, haber, yorumlarınız için
sosyalistisci@gmail.com

DSIP'in yeni bir internet sitesi var
dsip.org.tr

Tehlike şeriat mı, yoksa darbe mi?

Artık hiçbir yoruma gerek bırakmayacak kadar açık seçik bir süreç yaşıyoruz. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden bir süre önce başlayan seçilmişlere müdahale en net biçimiyle devam ediyor. İki de bir de bir yeni e-muhtıra yaşıyoruz.

Genelkurmay yığınsal eylemler çağırıyor, ertesi gün CHP, MHP, ADD ve benzeri ırkçı, milliyetçi ve kemalist örgütlenmeler yığınsal mitingler düzenlemek için kolları sıvıyorlar.

Bütün sorun AKP'yi geriletmek. Neden? Gerçekten AKP bütün bu güçlerin iddia ettiği gibi şeriat düzeni mi getirmek istiyor?

Bu sorunun cevabını bulmak için son 4.5 yıllık AKP iktidarının icraatına bakmak yeterli. AKP şeriatçı bir parti değil. Hatta onun için kimilerinin çok yoğun olarak kullandığı ılımlı islamcı demek dahi doğru değil.

1960'ların ve 70'lerin Adalet Partisi, 1950'lerin Demokrat Partisi ya da 1980'lerin ANAP'ı eğer ılımlı islamcı veya şeriatçı ise o takdirde AKP'de şeriat getirmek istiyor. Ama herkes biliyor ki DP, AP veya ANAP şeriatçı veya ılımlı islamcı partiler değildi. Onlar egemen sınıfın, sermayenin partileriydi.

AKP başlıca özelliği ise yeni liberalizmin en iyi uygulayıcısı olmasıdır. Bu nedenle TUSİAD, Rahmi Koç, AKP'yi, AKP'nin uygulamalarını övmektedirler.

AKP Türkiye pazarını küresel sermayeye ardına kadar açmaktadır. Kamuya ait herşeyi haraç mezar satmaktadır. Bunların sonucu olarak da büyük bir yabancı sermayenin gelmesini sağlamaktadır. Yerli sermaye, yabancı sermaye ile ortaklıklar kurduğu, kurabildiği ölçüde de yabancı sermayenin Türkiye'ye akışından memnundur.

AKP'ye şeriatçı demek sorunu bütünüyle saptırmak ve dar çıkarları için darbe peşinde koşanlara yardımcı olmaktır.

Solda kimi çevreler 28 Şubat deneyine rağmen hala "ne darbe, ne şeriat" sloganının arkasına dizilmekteler.

AKP'ye şeriatçı demek iki sorun birden yaratıyor. Birinci olarak yeni liberal politikaları gözardı ediyor, işçi ve emekçi yığınların bölünmesine ve hedef şaşırmasına yol açıyor.

İkinci olarak ise darbecilerin ekmeğine yağ sürüyor.

Her ikisinde çok tehlikeli adımlar.

Bugün açık açık bir darbe süreci yaşıyoruz. Silahların gölgesinde seçimlere giriyoruz. Bunu unuttuğumuz an büyük bir hatanın içine düşeriz.

Bu arada unutmamak gerekir ki şeriat tehlikesine dikkat çeken 27 Nisan muhtırası satır arasında aslında kimi hedeflediğini "Ne Mutlu Türküm demeyenler düşmandır" diyerek gösterdi. Asıl düşman Hrant Dink'in cenazesinde sokağa çıkan ve "Hepimiz Ermeniyiz" diye haykıranlardır.

Kimi solcular içinde oldukları milliyetçiliğin derinliklerinde Hrant'ın cenazesine katılmama kararı aldılar. Darbecilerle uzlaşmak için teslim oldular. Kimileri ise ne darbe ne şeriat derken çok tehlikeli bir yere düşmenin eşliğindedir.

Okmeydanı'nda küresel iklim bildirisi

Seçim tartışmaları sırasında bir sol örgütün temsilcisi "ne yani Okmeydanı'nda küresel iklim bildiri mi dağıtacağız" dedi. Bu anlayış Okmeydanı'nda yaşayanların küresel ısınmadan etkilenmediklerini varsayıyor ve insanlığın karşısındaki en korkunç tehlikeyi hiç bir biçimde anlamadığını gösteriyor.

Bu sıralarda "küresel ısınma" tehlikesinin aslında emperyalistlerin oyunu olduğu iddiasını ileri süren solcular da var.

İşte bu solun gelişme şansı yok. Devrimci marksistler bu nedenle yeni bir sol partinin acil bir gereklilik olduğunu vurguluyorlar.

Baskın Oran sorularımızı yanıtladı

Ezilmiş-dışlanmışların sesi olmak

Herkes AKP'yi eleştiriyor, ancak kimse onun asıl yüzü olan yeni-liberalizme dokunmuyor. Genel sağlık sigortası yasası, özelleştirmeler, IMF'ye verilen sözler... AKP'nin yeni-liberal saldırganlığına ilişkin değerlendirmeniz nedir? Nasıl bir mücadele öneriyorsunuz?

Bunun sebebi şu: Bütün düzen partileri aynı durumda. Daha ileri gidelim: 240 milyar dolar dış borç, mevcut cari açık, bu açığın dışarıdan faiz almaya gelen spekülasyon sermayeden başka bir şeyle kapatılmıyor oluşu vs. durumlar karşısında kim iktidara gelse aynı yoldan gitmek zorunda.

Bu durumda hiçbir şey yapılamaz mı? Kuzu kuzu gitmeye mahkum muyuz?

Hayır. Elimizde olan şeyler de var: hortumlanmaların önlenmesi, bankaların boşaltılmasının önlenmesi gibi düzen-içi ama çok yararlı şeyler yapılabilir. Bunlar bize yüzde 40 rahatlatma sağlar. Zaman içinde de kendi kaderimizi kendi elimize daha iyi alırız. Bunun yanı sıra, seçici davranarak, "eğitim ve sağlık devletin lütfü değildir; halkın olmazsa olmazıdır" sloganına uygun fikir ve eylemler hayata geçirilir.

Ama, söyleyeyim, hiç kimse kendini aldatmasın, ekonominin bu durumunda bundan öteye geçmek için nutuk atmak, ucuz kahramanlık olur. Ben ucuz kahraman değilim. Yapamayacağımı şeyi söylemem. Bu kısa vadede benim aleyhime çalışır, orta vadede arkamda çok adam toplar. En çok da, ezilmişleri-dışlanmışları.

CHP, 301. maddeyi savunması, milliyetçiliği ve ırkçılığı bayrak edinmesi, Malatya katliamına giden yolda Hıristiyan misyonerleri hedef göstermesi ve son olarak polis okul yönetiminin iznini almadan üniversitelere girişini mümkün kılan çabasıyla öne çıkıyor. CHP hakkındaki değerlendirmeniz nedir?

Benim babam 1890 doğumlu, çok yaşlı, çok dürüst, çok sert bir adamdı. Küfretmek gerektiği zaman "Allah selamet versin!" çekerdi.

Türkiye'de gerginlik politikaları siyasal ortamı belirliyor. Temel gerçek büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuz. Türkiye'de bir şeriat tehlikesi olduğunu düşünüyor musunuz? Darbeci mitingler ve e-muhtıraları nasıl değerlendirmenizdir?

Hayır efendim, düşünmüyorum. Bu bizim üzerimize yukarıdan fıskırılan Sevr Paranozmasının önemli bir parçasından ibaret. Bu memlekette şeriat tehlikesinden çok laikçilik tehlikesi var. Bu memlekette mil-

liyetçilik seçkinlerin, laikçilik de halkın üzerinde tahakküm kurmak için kullanılıyor.

Tabii, şeriat tehlikesi'nin insanları korkutmasına en çok AKP gibileri yardımcı oluyor. Okullarda 23 Nisan'da çocukları fıstık yeşili giydirip ilahi söyletmek, ortaöğretim bodrumlarını mescit yapmak, içkili lokantaları Kırmızı Bölge olarak şehir dışına sürmek, mayo reklamlarını kaldırmak, onun bunun giyimine karışmak, vs. vs. Bunlar düpedüz aptallık. Kendi ayağına, üstelik, bizim ayağımıza kurşun sıkamak. Ama, bu ülke bütünüyle kendi ayağına kurşun sıkın bir acayip yer. İğdir vali yardımcısının yayla festivalinde Kürtçe türkü söyleyen Çoban Ali'yi bizzat sahnedir indirmesi nedir?

Darbeci mitingler ve e-muhtıralar konusundaki fikirlerim için lütfen Radikal İki'deki arşivime bakınız; orada her şey, ama her şey var.

Kemalizm tarihinin en büyük bunalımını yaşıyor. Kemalizm ilerici midir? Solla herhangi bir ilişkisi olabilir mi?

Kemalizm, 1920'lerde ilericiydi. Bu açıdan da sol olarak adlandırılabilir. Çünkü yarı-feodal bir imparatorluğu ulus-devlete, tebaayı vatandaşa, ümmeti ulusa dönüştürmüştü. Tamam, bütün bunlar monistti. Tekçiydi. Birlik'i değil Teklik'i amaçlıyordu. Ama unutmamak gerekir ki o dönem bırakınız Tekçi olmayı, faşist bir devirdi. "Ne mutlu Türk olana" dememesi ve "Ne mutlu Türk'üm diyene" demesi işte bu farktır.

Ama aradan seksen yıl geçtikten sonra bugünkü "Kemalist"lerin bu noktada demir atmak istemeleri ve bu ilk yukarıdan devrimi 2000'lerde yine yukarıdan bir devrimle tamamlamayı amaçlayanları mesela 301'i müdafaa ederek durdurmaya çalışması Kemalizm'i gerici bir ideoloji haline soktu. Bugün devir, "Ne mutlu Türkiyeliiyim diyene" deme devridir. İlerici-

lik budur.

Evet, böyle düşünmeyen Kemalistler de var. O zaman seslerini yükseltsinler bunlara karşı. Yükseltmedikleri zaman hep bir ağızdan bağırarak mazuruz: "M.Kemal bu Kemalistleri sopayla kovalardı!". Özellikle, Baykal'ın CHP'sini.

Seçim listelerinin ilk üç sırasını yüzde 93,35 gibi yüksek oranla erkekler kaplıyor. Adayların yaş ortalamasının 45 olduğu söyleniyor. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Kadınlar ve gençlerin siyasete katılımına dair önerileriniz nelerdir?

Türkiye'nin genel düzeninin seçimlere yansımından ibaret. Kadınlar öyle bir kategori ki, ezilmiş-dışlanmışlar kendi içlerindeki kadınları da eziyor-dışlıyor. Anlayın artık. Bu, Türkiye'nin en büyük azınlığının durumu: yüzde 50! Kontenjan şimdilik bir önlem olabilir.

Muhtıralar bir kez daha Türkiye'yi ipe kapatıyor. Ancak dünyada savaşa ve kapitalist küreselleşmeye karşı direniş hareketi, kampanyalar ve küresel eylemlerle sesini duyuruyor. Yeni hareketi nasıl değerlendirmeli?

Yeni hareket de Sol'un kolları arasında alınmalı. 1960'larda biz Sol'u işçi sınıfından ibaret gördük. 70'lerde Kürtleri buna kattık. Ondan sonra 12 Eylül geldi, dağıldık. Aradan geçen 35 yıl içinde bütün bu Yeni Toplumsal Hareketler çıktı. Onları da kollarımızın arasına alırsak adımız Çağdaş Sol olur, kitleler arkamıza takılır ve kendimizi gettoya kapatmaktan kurtuluruz. Türkiye'nin ve dünyanın kurtuluşu buradan geçiyor. Onun içindir ki bütün ezilmiş-dışlanmışların sesi olmaktan bahsediyorum. Dikkatle düşünülmüş bir slogandır.

Seçim kampanyası sıcak geçiyor, küresel ısınmanın dolaysız sonuçlarını yaşarken, Türkiye sera gazlarında düşük miktarda azaltımı öngören Kyoto Protokolü'nü imzalamıyor. Küresel iklim değişikliğine karşı nasıl bir mücadele öneriyorsunuz?

Yukarıda söylediğim gibi, bu solcuların ele alıp bayraktarlığını yapması gereken şeylerden biridir. Hatta, birincisidir çünkü çok yakında biz ne etnik eşitlik, ne cinsel eşitlik, ne dinsel eşitlik kavgası yapabileceğiz. Çünkü dünya başımıza çökecek böyle gidersek.

Baskın Oran'a soruları
Volkan AKYILDIRIM sordu

Hrant için
2 Temmuz'da sokaktayız!

2 Temmuz günü İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde Hrant Dink'in öldürülmesi ile suçlananların mahkemesi var. DurDe, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı olan herkesi mahkemeye çağırıyor. İstanbul dışında ise oturma eylemine çağırıyor
Ayrıntılı bilgi için: 0535 - 885 76 15

Antikapitalist hareketi büyütme için
Devrimci Sosyalist İşçi Partisi

Yoksulluğa, gelir adaletsizliğine, IMF'ye ve küresel sermayeye, savaşa, ırkçılığa ve her türlü milliyetçiliğe, küresel ısınmaya, cinsiyetçiliğe, homofobiye, darbeye karşıysan,

**DÜNYAYI DEĞİŞTİRMEK İSTİYORSAN
SENDE KATIL**

0536 - 335 10 19 - dsip.org.tr

Die Linke ne yapabilir?

Anny Heike ve Thomas Handel

Die Linke (Sol parti) ilk kez bir Batı Alman eyalet parlamentosuna temsilci yolladı.

Bremen eyalet seçimlerinde yüzde 8.4 oranında oy alarak parlamentoya girdik ve sosyal adalet bir kere daha Bremen parlamentosunda sesini yükseltti. Eski partiler seçimlerde ağır kayıplara uğradı.

WASG olarak 2005 seçim başarısının arkasından bu seçimler yeni-liberalizme ve yeni-muhafazakarlığa karşı çıkışımızın güçlü bir göstergesi oldu.

Mevcut politikalara karşı alternatifin politik güce dönüşebileceğini gösterdik. Die Linke'nin desteği büyüyor. Son kamuoyu yoklamalarına göre yüzde 10'un üzerinde bir destek var.

Almanların üçte ikisi hükümetin Afganistan'daki askeri varlığına ve emeklilik yaşının 67'ye çıkarılmasına karşı.

Nüfusun yaklaşık yarısı Heiligendamm'daki G8 toplantısına karşıydı. Alman hükümetinin halka karşı politikalar yürüttüğü bugünlerde en yaygın görüş.

Resmen bağımsız olmalarına rağmen gerçekte Sosyal Demokrat Partiyi destekleyen Alman sendikalarında Die Linke'ye destek büyüyor. Politik tartışmalarda sendikaların etkisinin nasıl artırılacağı yoğun bir biçimde tartışılıyor.

Alman sendikalarında işyeri sorunları çok önemli olmasına rağmen daha geniş bir politik bilinç geliyor ve bu sadece IG Metall, Verdi ve GEW gibi solcu sendikalarda değil, daha geniş bir hareket içinde böyle. Sendika hareketi içinde sendikaları sadece işyeri sorunları ile sınırlı tutmanın yanlışlığı artık daha geniş kabul görüyor. Sendikaların işçilere saldırılar, iş ve yaşam koşullarının düzeltilmesi ile de uğraşması gerektiği vurgulanıyor. İşsizlerin sorunlarına eğilinmesi isteniyor.

Artık başarı da politik tartışmalara bağlı olarak görülüyor. Şimdiye kadar Sosyal Demokrat Parti (SPD) sendika hareketinin politik kanadı olarak görülüyordu. Ne var ki artık SPD'nin politik amaçları sendikaların amaçları ile çatışıyor.

Alman sendikaları taleplerini geri çekmiyorlar ve hükümet üzerinde baskı yapıyorlar. Ve şimdi sendikalar başka hareketlerle de ittifaklar kuruyor.

Önde gelen bir sendika lideri "Die Linke bir alternatif olarak yükselmeye başladığından beri artık SPD ile daha kolay tartışabiliyoruz" diyor.

Ne var ki Die Linke çalışmalarını parlamenter çalışma ile sınırlayamaz. Parlamenter çalışma ile yeni liberal politikaların kurbanı olan halk arasında ilişki kurmak zorundayız.

Diğer toplumsal hareketler ve sendikalarla ittifak içinde yeni liberal saldırılara karşı mücadele edeceğiz. Bizim sosyal alternatiflerimiz daha şimdiden çok popüler. Uzun çalışma saatlerine, özelleştirmelere, ücret kesintilerine ve sosyal devletin yıkılmasına karşı savaşıyoruz.

Die Linke'nin bir başka görevi daha var. Hükümet seçim öncesi vaatlerde bulunup sonra bu vaatlerini tutmayınca demokratik sistemi ağır bir biçimde yaralıyorlar. İnsanların politik mücadeleye inançlarını korumalarına yardımcı olmalı ve yaratıcı potansiyellerini öne çıkarmalıyız.

Refahın yeniden örgütlenmesi politikalarımızın temelini oluşturuyor. Kapitalizm insanlara ağır sorunlar yaratıyor.

Die Linke ulusal ve uluslararası ölçekte yoksulla zengin arasındaki büyüyen uçuruma karşı mücadele etmelidir. 1945'den bu yana ilk kez Almanya'da solun önünde önemli bir şans var.

Anny Heike ve Thomas Handel, Die Linke adı ile birleşen iki partiden biri olan WASG'ın üyesidir. WASG eski Batı Almanya'da güçlüydü, Die Linke'nin diğer birleşeni olan PDS ise eski Doğu Almanya'da güçlüydü.

Emeğiyle geçinen insanları sisteme bağlamanın iki en önemli ögesi ırkçılık ve milliyetçiliktir. Her iki ideoloji ülke içinde bir ulusun diğer etnik unsurlara üstünlüğünü iddia ederken, bir yandan da ülke sınırları dışında yapacağı savaşlara gerekçeler yaratır.

IRKÇILIĞA D

Cengiz ALGAN

Genellikle insanların eşit olmadığına, bazılarının diğerlerinden daha 'iyi', daha 'üstün' özelliklere sahip olduğuna inanılır. Biyolojik üstünlükler bir türlü kanıtlanmadığı için bugün artık ırkçı ve milliyetçiler genellikle kültürel üstünlük kanıtlayamazlar.

Oysa halkların belli bir genin etkisiyle oluşan özelliklerinden dolayı birbirlerinden ayrılmasının ve buradan bir ırklar hiyerarşisi üretmenin bilimsel olarak bir dayanağı yoktur. Bu anlamda biyolojik ve genetik olarak ırklar da yoktur. Antropolojinin bugünkü verileriyle insanı ırklara ayırmak mümkün değildir.

İrkçilik ve kapitalizm

Alex Callinicos ırkçılığın kapitalizmin dünya ölçeğinde üretim tarzı olmasıyla ortaya çıktığını vurgular. 17. ve 18. yüzyıllarda köle emeğinin kullanılması sürecine bağlı olarak ele alınabilir bir kavramdır ırkçılık. Özellikle bu dönemde sömürgelelerde kurulan plantajlarda önemli bir işçi yoğunlaşması yaşanır. İrkçilik da plantaj aristokrasisi denebilecek bir sınıfın ideolojisi olarak şekillenmeye başlar. Yeni dünya'daki (Amerika kıtası) sistemli kölelikle ırkçılık ideolojisi atbaşı gider.

Sömürünün özgür ücretli emeğe dayalı olduğu kapitalizm, ortaya çıkışında, kardeşlik, eşitlik, özgürlük söylemlerini kullandı. Ancak, burjuva devriminin temel ilkeleri olan bu kavramlar gerçek durumla tamamen çelişir. Çünkü kapitalizmde sınıflar vardır ve bu sınıflar

6-7 Eylül: İstanbul'da azınlıklara saldırı

toplumun zenginliğinden aynı derecede faydalanmaz. Söyleminde eşitlikçi olan kapitalizm gerçeklikte yarattığı eşitsizliği açıklamak zorundadır.

Ayrımcılığa neden ihtiyaç var?

Eğitimi farklı iki işçiye, vasıflı-vasıfsız ayrımı yaparak farklı ücret ödeyen kapitalist aynı bölme yöntemini iki farklı ulustan işçi için de kullandığında ırkçılık ortaya çıkar. Örneğin Türkiye'ye

1990'larda Bulgaristan'dan göçmek zorunda kalan 'soydaşlarımıza' Türkiye'de yaşamakta olan 'has' Türklerden daha az ücret ödenmiştir. Söylemde 'soydaşlara Bulgar mezalimi' ezberini elden bırakmayan kapitalist sistem, iş para vermeye gelince, birden ırkçı ayrımcılığa başvurur ve göçmen işçinin eşit emeğine daha az para verir. Dünyanın her yerinde göçmen işçilere uygulanan ırkçı ayrımcılık örnekleri sayısızdır. Aynı ülke sınırları içine

hapsolmuş çeşitli halklardan insan grupları arasında da ayrımcılık yapılır, biri diğerlerine üstün tutulur. Egemen ulusun üyesi olan işçiler de ırkçı ideolojinin etkisine açıktır. İrkçilik egemen ulusa mensup işçinin, kendisini, kendi ulusundan patronla özdeş görmesini sağlar.

Sermaye sahipleri açısından ırkçılık, işçiler arasındaki bölünmüşlüğü sağlama çabasıdır. Kendini patronuyla aynı kimlikle (ırk, milliyet, ulus, ulusal

Hepsinin sıfatı milliyetçi

Millet, milliyet, milliyetçilik kavramları sözlüklerde bile ulus, ulusçuluk kavramlarıyla aynıdır. Ama bugün çeşitli çevreler bu kavramlardan birini ya da diğerini kullanmayı tercih ediyor.

En milliyetçi parti olan MHP ve BBP, kendi tekellerinde gördükleri

için, elbette hiç çekinmeden milliyetçilik kavramını tercih ediyor.

Sağ partiler de genellikle milliyetçilik kavramını kullanıyor. Kemalizme vurguyu daha yoğun yapan CHP, DSP gibi partiler ve ordu ise ulus ve ulusçuluğu tercih ediyor. O da yetmediğinde "biz Atatürk milliyetçisiyiz" söylemi devreye giriyor. Bunun nedeni milliyetçilik kavramının yıpranmış, sorgulamaya açılmış olması. Asıl olarak da faşist partilerle özdeş

görünmekten kaçınma kaygısı.

Utangaç solcular da aynı nedenlerle ulus kavramını kullanıyor. Bayrak-silah üzerine yemin törenleri düzenleyen kafatasçı 'Kuvayı milliyeciler' vatan ve vatanseverlik terimlerini kullanırken, onlarla aynı yerde anılmaktan çekinen utangaç solcular kendilerine yurtsever diyor.

Yurt ile vatan arasında bir ayrım yokken yurtsever ile vatansever arasında neden fark olsun?

Sermaye sahipleri açısından ırkçılık, işçiler arasındaki bölünmüşlüğü sağlamaştırmaya en elverişli ideolojidir. Kendini patronuyla aynı kimlikle (ırk, milliyet, ulus, ulusal ortak çıkar, vatan sevgisi vb) tanımlayan egemen ulus üyesi işçi ırkçılığın kapitalist sınıfın hizmetinde olduğunun da göstergesidir.

UR DE

ortak çıkar, vatan sevgisi vb) tanımlayan egemen ulus üyesi işçi ırkçılığın kapitalist sınıfın hizmetinde olduğunun da göstergesidir. Bu sayede ırkçılık çalışan sınıfları böler ve ortak düşman olan kapitalizme karşı mücadelede güçsüz bırakır.

Ucuz emek

Konunun ucuz emek boyutu da önemlidir. Kapitalistler açısından kârlarını maksimize edebilmek için değişken sermaye giderlerini düşük tutmak zorunludur. Konumuz açısından sınırlarsak, bunun bir yolu da ucuz emek ithalidir.

Gelişmiş kapitalist ülkeler önce köle ticaretiyle başlatıkları ucuz emek kullanımını bugün de göçmen işçiler sayesinde sürdürüyorlar.

Göçmen işçiler genellikle bir eğitim gerektirmeyen ağır işleri yaparlar ve göçtükleri ülkenin işçilerine ödenenden daha az ücret alıp daha kötü koşullarda çalışırlar. Ayrıca göçmen işçinin eğitim masrafı da yoktur.

Böylece sermaye sahipleri işçi piyasasında yaratılan taleple ücretleri aşağı çekebilir. Bu iki şeyi birden başarır:

1. Herkesin ücretleri düşük kalır. Kapitalistin masrafı azalır.
2. Göçülen ülkenin egemen ulusuna ait işçiler göçmen işçileri düşman olarak görmeye başlar. Çünkü 'onlar yüzünden' ücretleri düşmekte ve çalışma koşulları kötüleşmektedir. Örneğin ABD'de işçi sendikaları Çinli ucuz işçilere karşı kampanyalar yapmıştır. İşte böylece hem ırkçılık ideolojisi sağlanmakta hem de sömürünün gerçek nedeni gizlenebilmektedir.

Özetle ırkçılık modern kapitalizme özgü bir ideolojidir. Var olmayan ırklar üzerinden yapılan ırkçılık elbette egemen sınıfların hizmetinde bir fikirler bütünüdür.

İrkçılık-milliyetçilik

İrkçuların bile ırk kavramını kullanmaktan kaçınmaya çalıştığı günümüzde ise onun ikiz kardeşi olan milliyetçilik devreye sokuluyor. Tıpkı ırkçılık söyleminde olduğu gibi, milliyetçilik söyle-

minde de patronlarla işçiler arasında bir ortaklık olduğu hissi ve inancı yaratılmaya çalışılır.

Sermaye birikiminin belli sınırlar içinde daha kolay denetlenebilir olması gerçeğinden yola çıkan milliyetçilik de egemen sınıfların hizmetinde bir fikirler bütünüdür. Dikkat edilirse, kapitalizmin yıkılmasından değil sürdürülmesinden yana olan bütün siyasi hareketler milliyetçiliği çeşitli ölçülerde kullanırlar.

Emeğiyle geçinen insanları sisteme bağlamanın iki en önemli ögesi ırkçılık ve milliyetçiliktir. Her iki ideoloji ülke içinde bir ulusun diğer etnik unsurlara üstünlüğünü iddia ederken, bir yandan da ülke sınırları dışında yapacağı savaşlara gerekçeler yaratır.

1915: Ermeni çocuklar

Milliyetçilik yükseliyor mu?

Bu soruya, hiç böyle bir tehlike yokmuş gibi, tümenden hayır demek doğru olmaz. Milliyetçilik elbette bir ölçüde yükseliyor. Bunun birden fazla nedeni var.

Öncelikle seçimler yaklaşıyor. Her seçim döneminde siyasi partiler çeşitli söylemleri arasına milliyetçiliği de yerleştirirler. Çünkü ortak çıkar ve bu ortak çıkarın 'dış düşmanlar' tehdidi karşısında korunacağı iddiası oy toplama kolay bir kapı açar. Yüzyılların önyargılarından bir anda tüm toplumun sıyrılmasını beklemek anlamsızdır.

Ancak Türkiye'de yükselmekte olan milliyetçilik kendiliğinden bir 'milli uyanış' falan değil. Belli çevreler tarafından bilinçli bir şekilde şırınga edilmeye çalışılıyor.

Son dönemin cumhuriyet mitingleri, Kürt düşmanlığı çağrıları, Kuzey Irak'a girme naraları, artan asker cenazeleri ve cenazelerde gösteri yapan faşistler bu 'belli çevreler'in kimler olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Başta ordu, Kemalizmin yılmaz savunucularının tamamı milliyetçiliğin yükselişinde önemli rol üstleniyor. Statüko rejiminin bekçileri halka milliyetçiliği pompalamak için darbe çağrısı yapmaya kadar varan bir pervasızlık sergiliyor.

Paniğe kapılan, kemalizmin etkisinden bir türlü kurtulamamış bazı sol gruplar da milliyetçiliğin prim yaptığını görüp yurtseverlik mesaisi yürütüyor. Oysa milliyetçi söylemi güçlendiren her türlü yeni (?) tanım da en milliyetçilere, yani MHP, BBP gibi

Hrant'ın cenazesine katılan yüzbinler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıydı

faşist partilere yarıyor. Faşist hareketin eli güçleniyor, söylemi tabana yayılıyor.

Tüm çabalara rağmen, yine de milliyetçilik istenildiği düzeye yükseltilemiyor. Bunu anketlerde AKP'nin alacağı oy oranlarından ve karşısında tartışmaya açılan CHP-MHP ittifakı çabalarından da anlayabiliriz. İki milliyetçi parti, ordunun, cumhurbaşkanının ve bürokrasinin de desteğini arkalarına almış olmalarına rağmen, AKP karşısında birleşmek zorunda hissediyor.

GÖRÜŞ

Yaşasın proletarya diktatörlüğü?

Siyaset elini çamura sokma sanatıdır, temiz kalma becerisi değil. Temiz kalmak kolay: Her zaman ve her koşulda "Yaşasın proletarya diktatörlüğü!" diye bağırarak, işçi sınıfının çoğunluğu AKP'ye oy verirken "Kahrolsun dinci gerici!" diye haykırmak, memleketi 20 küsur yıldır muzaffer bir grev olmamışken "Haydi greve! Haydi işçi sovyetlerine!" diye slogan atmak hoştur, güzeldir, temizdir; ama siyasetle alakası yoktur. Siyaset, bugün ile özlenen yarın arasındaki ilişkiyi gerçekçi bir şekilde kurma sanatıdır; bir kenarda durup özlenen yarını tekrar tekrar ve en yüksek sesle bağırma inatçılığı değil.

Örneğin, Troçkist bir uzak arkadaşımız bu seçimlerde bağımsız aday. Ayrıntısını bir kenara bırakalım, büyük ölçüde katıldığım bir sosyalist program sunacak seçmenlere. Ve 300 oy alacak! Kazanmak için birkaç on bin oy gerekirken! Dediklerini ne kimse duyacak, ne kimse hatırlayacak. Ama o, tertemiz doğruyu söylemiş olacak, içi rahat edecek, sosyalistliğine halel gelmemiş olacak. Ellerini kirletmediği için böbürlenecek, bizleri küçümseyecek. Ama siyaset de yapmamış olacak!

Bizler "Yaşasın proletarya diktatörlüğü!" değil, "Baskın'a, Ufuk'a oy ver" diyoruz. Bunu diyerek komünistliğimizden ödün vermiş, vazgeçmiş, parlamenterizme teslim olmuş mu oluyoruz? Yoo; sadece güncel durum ile proletarya diktatörlüğü arasında daha pek çok adım olduğunun, işçi sınıfının bir günden bir güne AKP'ye oy vermekten sosyalist programa oy vermeye atlamaya çağının bilincinde olarak, bugünün gerçekliğinden yarının olasılıklarına geçmenin yollarını arıyor oluyoruz.

Ne çok isterdim, fabrika fabrika gezerek, "Haydi barikatlara!" diye bağırıp her fabrikadan yüzlerce işçiyi aramıza katarak, kartopu gibi büyüye büyüye, "Seçimlerden bize ne? Tüm iktidar sovyetlere!" diye bağırma yürümeyi. Ve birgün böyle yürüyeceğime inandığım için sosyalistim. Ama sosyalizm bu inancı tekrarlamaktan ibaret değil, gerçekleşmesi için gerekli somut, gerçekçi adımları bulmakla ilgili bir şey.

Somut gerçeklik şu: İşçi sınıfı mücadelesi bugün belki de hiç olmadığı kadar (belki darbe dönemlerinde olduğu kadar) düşük bir düzeyde. İşçi sınıfının çok geniş kesimleri (başta öncü işçiler olmak üzere) ya AKP'ye oy veriyor ya CHP'ye; ya Müslüman ya milliyetçi (ya daha da kötüsü). Bu ikiliği kırmadan, bu memleketi adım atmamak mümkün değil.

Bu ikilikten rahatsız olan devrimcilerin sayısı belli; gücümüzün yetersiz olduğu belli. Ama rahatsız olan fakat devrimci olmayan, bizim dışımızda daha pek çok insan var. Hep birlikte pek çok şeyi kırabilir, değiştirebiliriz.

İşçi sınıfı iktidara yürüyor olsa, ne gerek var başkalarıyla uğraşmaya! "Tüm iktidar sovyetlere" der, yürür gideriz. Durum böyle olmadığına göre, ya böyleymiş gibi davranacağız, bir hayal dünyasında soyut sosyalizm propagandası yapacağız ya da ne kadar sevimsiz olursa olsun gerçek durumla ilgileneceğiz.

Gerçek durum, en ufak bir adım atabilmek, en ufak bir değişikliği gerçekleştirebilmek için, proletarya diktatörlüğüne inanmayan, ama ilk birkaç adımı birlikte atmaya isteyenlerle beraber çalışmak gerekliliği. Farklılıklarımızı değil, hemfikir olduğumuz alanları ön plana çıkararak, hoşgörülle, anlayışla, sabırla birlikte çalışma gerekliliği. Becerebilirsek bugünü yarına bağlama doğrultusunda adım atmış oluruz. Beceremezsek devrimciliğimizle baş başa ve yalnız kalır, dünyayla ilgili hiçbir şey yapmamış oluruz.

Roni Margulies

Devrim ve şiddet

Doğan TARKAN

Devrim ve şiddet birçokları tarafından daima birlikte anılan iki kavramdır. Egemen sınıflar bize daima devrimlerin büyük bir şiddet dalgası olduğunu anlatırlar. Kullandıkları en önemli argümanlardan birisi ise Rus Devrimi'nde Stalin dönemidir.

Solda da devrim ve şiddet kavramları birçokları tarafından birlikte kullanılır. "Devrimci şiddet" yerli yersiz öne sürülür. Sadece egemen sınıfa karşı değil, sol gruplar arasında da sık sık şiddet kolayca uygulanır. Hatta bir yürüyüşte hangi grubun öne geçeceği konusunda bile kolayca şiddet uygulanır.

Acaba gerçekten de sol ile şiddet arasında bu denli yoğun bir ilişki var mı?

Devrim, öncelikle işçi sınıfının var olan egemen sınıfı devirip iktidara el koymasınıdır. Tarih bize bu sürecin şiddet içermediğini gösterdi.

Rus Devrimi çok az can kaybıyla gerçekleşti. Ancak burjuvazi daha sonra direnmeye başladı, devrime saldırdı ve oldukça kanlı bir iç savaş başladı.

Ancak Rus Devrimi'nin en kanlı dönemi Stalin'in iktidarı oldu. Tarihin en kanlı dönemlerinden birisi olan Stalin iktidarı sol içi şiddet kullanımını meşru hale getirdi.

Sosyalist devrim işçi sınıfının kendi eylemi olmak zorundadır. Hiçbir güç onun adına hareket edemez, hiçbir siyasi parti ya da sol grubun eylemi işçi sınıfının eyleminin yerine geçemez. Sosyalist devrim işçi

sınıfının kendisini devlet olarak örgütlemesidir. Bu nedenle işçi devleti diğerlerinden bütünüyle farklı olan ve sönmülmeye daha kurulduğu an başlayan bir devlettir.

Solda yer alan ve kendilerine ikameci denen sol anlayışlar her zaman kendi eylemlerini örgütler. Bunlardan bazıları sosyalizmi kendi gruplarının silahlı eylemi ile kurabileceklerini anlatırlar. İşçi sınıfına ve büyük emekçi yığınlarına sadece kendilerini desteklemeleri çağrısını yaparlar.

İkameci sol anlayış işçi sınıfını ve emekçileri devrimin öznesi olarak değil, pasif bir destekçi yığın olarak görürler.

İkameciler arasında "silahlı mücadele" fikri yoğun olarak kullanılır. İkameciler silahlı mücadelenin burjuva devletini yıkabileceğine inanırlar. Oysa devletin muazzam silahlı gücü büyük yığınların eylemi olmadan yenilemez. 700 bin kişilik orduya karşı en iyimser olasılıkla bir kaç yüz militanın silahlı mücadelesinin kazanma şansı yoktur. Böyle olunca iktidar işçi sınıfı tarafından nasıl alınacak? Burjuva sınıfı iktidarını işçi sınıfına terk mi edecek? Ya da işçi sınıfı kendi partisini kuracak ve sonra seçimlere girerek

kazanacak ve böylece mi iktidarı kazanmış olacak?

Bütün bu sorular haklı sorular ama cevapları küçük, çok küçük bir grubun silahlı mücadelesi değil.

Eğer devrim işçi sınıfının kendi eylemi ise o takdirde işçi sınıfının ve emekçilerin büyük çoğunluğu devrim için harekete geçmelidir. Bu takdirde böylesi bir hareketin doğal sonucu egemen sınıfın hareketi bastırmak için şiddet kullanmasıdır. Şiddet kullanımında elinde olan en önemli araç ise silahlı kuvvetleridir.

Ancak, askerler, işçi ve emekçi çocuklarıdır. Dolayısıyla işçi sınıfının ve emekçilerin ayaklanmasını bastırmak için yollandıkları hareket gerçekten işçi ve emekçilerin büyük çoğunluğunun hareketi ise o takdirde saf değiştirirler. Subaylarının emirlerini dinlemezler. Silahlarını egemen sınıflara karşı çevirirler. İşte ancak bu vakit silahsız işçi yığınları burjuvazinin hizmetinde olan orduyu yenme olanağına sahip olur.

1917 Ekim Devrimi'nde ve tüm diğer devrimlerde gerçekleşen hep askerlerin saf değiştirmesi ve silahlarını egemen sınıfa çevirmeleridir.

Daima şiddet kullanan

aslında egemen sınıftır. Kendi iktidarına karşı tehlike olarak gördüğü, kendi yasalarına karşı gördüğü her eyleme, her harekete karşı şiddet uygulayan onlardır.

Çok zaman bu şiddet aşırıdır. Aşırı şiddetten amaçları yıldırım ve aynı eylemim tekrarını engellemektir.

Sosyalistler devrimin şiddetle birlikte anılmasına karşı çıkarlar. Her türden ikameci anlayış karşı mücadele ederler ve bıkmadan kazanacak olan mücadelenin yığın eylemleri olduğunu anlatırlar.

İşçi sınıfının en önemli silahı tüfek, tabanca ya da bomba değil, grevdir. Üretimden gelen gücünü kullanan işçiler sermaye sahibi egemen sınıfa en ağır darbeyi vururlar.

İşçi sınıfı için bütün işçilerin, emekçilerin bütününe desteği ile çıktıkları bir genel grev en önemli silahtır.

Ulaşım işçileri ulaşımı felç ederken, telekomünikasyon işçileri haberleşmeyi felç eder. Gıda, sağlık, eğitim hizmetleri durur. İşçilerin bütünü çalışmadıkları vakit sermaye sınıfı bir hiç haline gelir. Bütün işçiler greve çıktıklarında doğal olarak hepsi yürüyüşlerle bir araya gelirler ve taleplerini hep birlikte ifade etmeye başlarlar.

Milyonlarca işçi sokakları, meydanları doldurur ve doğal olarak işçiler herşeyi kontrol etmek istemeye başlarlar. İşte bu bir devrimin başlangıcıdır. Karşılarına çıkan askerlere bizim tarafımıza geçin çağrısı yaparlar. Askerler işçilerin tarafına geçmeye başlayınca da bu devrim gerçekleşmesidir.

Taksim'e ilk ne zaman çıktık?

Bazı sol grupların Taksim meydanına sanki 30 yıldır ilk defa çıkılmıyormuş gibi davranması size de biraz garip gelmiyor mu?

Ben kendi adıma, Irak ABD tarafından ilk bombalandığı gün 20 Mart 2003'te Taksim'e çıktığımı hatırlıyorum. Hem de bu 1 Mayıs'ta olandan çok daha fazla insan vardı.

Sonra çeşitli işçi eylemlerinde, savaş karşıtı eylemlerde, daha 6 ay önce küresel ısınma için bir eylemde oradaydık.

1998'da KESK polisle çatışarak Taksim meydanına çıktık. Bizzat oradaydım.

Lübnan eylemini hatırlamıyor musunuz arkadaşlar. Taksim'de buluşmuş Dolmabahçe'ye yürümüştük.

Daha bir kaç ay önce İran-ABD atışmaları olurken Küresel BAK karar aldı, ABD İran'ı vurursa Taksim'deyiz diye. Biliyoruz, BAK karar alırsa mutlaka yapar.

Hrant Dink vurulduğu günün akşamı, Taksim'de binlerce insan buluşup, Pangaltı'ya yürümedik mi?

Hrant Dink'in cenazesinde yüzbinler Taksim'de değil miydi?

Arada yapılan küçük basın açıklamalarını saymıyorum bile...

Neden, şimdi, 1 Mayıs'ta, birkaç yüz kişi, Taksim'e çıkmaya çalıştı diye, orası "bizim" oluyor anlamıyorum.

Orası zaten "bizim"di.

Sizler kendinizi savaş karşıtlarından, Irak'ta insanların öldürülmesine karşı çıkanlardan, sahte bir paranoyayla İran'a saldırmak isteyen Bush'a karşı çıkanlardan, "Gelme Bush" diyenlerden, küresel ısınmaya karşı mücadele edenlerden, vicdani-i redcilerden, Türkiye'nin Lübnan'a asker göndermesine karşı olanlardan, G8 karşıtlarından, sahte sendika yasası istemeyen kamu emekçilerinden, grevdeki belediye işçilerinden, AKM yıkılmasını diyen sanatçılardan, Malatya'da öldürülen Hıristiyanlarla dayanışmak isteyen ırkçılık ve milliyetçilik karşıtlarından, "Hepimiz Ermeniyiz" diyenlerden...

Daha devam etmek istemiyorum... Ayırıyorsanız, o başka...

Ben ayırmıyorum. İsteyen ayırabilir, o başka!

Gül DÖNMEZ

Eşcinsellere karşı polis baskısı

Geçen hafta çıkan yeni polis yasası ile yetkileri genişleyen polis ilk iş olarak İstanbul Beyoğlu'nda eşcinsellerin gittiği bir barı bastı. İçerdekileri terörize eden polis barı cop ve biber gazı tehdidiyle zorla boşalttı.

Olay anında barda bulunan eşcinsellerden biri olan Deniz Kar:

"Polis kin, nefret ve homofobi dolu bakışlar ile resmen linç girişiminde

bulundu.

"Ne yapacağımızı şaşırдық. Polis beni itti ve üzerine yürüdü. Ellerindeki cop ve biber gazını doğrultarak bizi uzaklaştırdı.

"Karşılık verseydim kesin ben de fiziksel şiddete maruz kalacaktım.

"Bu yapılan insan haklarına aykırıdır ve polis bu gücü nereden alıyor bilmek istiyorum!" diye konuştu.

DurDe

DurDe@googlegroups.com

Küresel Eylem Grubu diyor ki:

IMF'ci, cinsiyetçi, nükleerci, homofobik partilere oy yok!

kureseylem.org

Eşcinsel Onur Yürüyüşü'ne katıl!

Homofobik saldırılara, devlet baskısına, polis terörüne karşı

1 Temmuz'da yürüyüşe!

Saat: 15.00
Taksim'den
Galatasaray'a

Lambdaistanbul Kapatılmaz!

Eşcinsel Onur Haftası Etkinlikleri

27 Haziran - 1 Temmuz
İstanbul
Forumlar, atölyeler, film gösterimleri, konser

Akhisar

Akhisar'da uzun süredir yaptığımız toplantılar ve açtığımız BarışaRock masası sayesinde savaşa karşı olan, küresel ısınmanın insan eliyle gerçekleştiğine inanıp nükleer santrallere ve bombalara karşı çıkan, darbecilere ve milliyetçilere oy verilmemesi gerektiğini düşünen bir çok aktivist kazandı.

Bir hafta boyunca açılan BarışaRock masasından sonra ara vermeden seçim çalışmalarına başladık.

Yeni kazandığımız ilişkiler toplantılara gelirken yanlarında bir kişi daha getirdikleri için sayımız artmaya başladı ve aktivistler son toplantıda seçim konusunda ÖDP'yi desteklemeye ikna oldular.

Geçtiğimiz perşembe günü ÖDP'lilerle birlikte toplantı kararı almıştık. Fakat gerçekleştiremedik. Bunun yanında birebir görüştüğümüz ÖDP'liler ikna oldular. Ama bununla da yetinmeyip insanlarla Küresel BAK'ı, KEG'i, Irkçılığa DurDe'yi, BarışaRock'ı, yeni liberal saldırıları, darbecileri ve milliyetçileri konuşuyor ve tartışıyoruz. Biliyoruz ki biz sosyalistler bir yere giderken yanımıza bir kişi daha götürdüğümüzde çoğalacağız ve kazanacağız. Bunun en iyi göstergesi de bütün bu yoğun temponun arasında ROCK-A festivali için otuz kişilik liste çıkarmamız oldu.

Ankara'dan haberler

Ankara DSİP üyeleri olarak 10 Haziranda ÖDP'nin Dikmen seçim bürosu açılışına katıldık Hava muhalefeti nedeniyle az bir katılım gerçekleşen açılışta ÖDP Ankara il başkanı ve ÖDP genel başkan vekilinin konuşmalarından sonra ÖDP Ankara 1.bölge adayları açıklandı ve tanıtıldı. Seçim süresince Dikmen'de faaliyet yapacak ÖDP'lilerle tanışıp açılıştan ayrıldık.

12 Haziran Salı günü Küresel Bak'ın 'İncirlik Üssü Kapatılsın' kampa-

"Ben Meclis'e farklı kimliklerin cümbüşünü ilan etmeye gidiyorum. Ezberleri bozmaya gidiyorum. Yalnız karşımdakilerin değil, yanımızdakilerin ezberini." **Baskın Oran**

Baskın olsun sesimiz

İstanbul'da ilk seçim bürosu Baskın Oran kampanyası için açıldı, yine ilk seçim standını kampanya aktivistleri açtı.

Baskın Oran kampanyasının açılış toplantısını duyuran 50 bin bildiri 5 günde dağıtıldı.

İstanbul 2. Bölgenin çeşitli yerlerinde bildiri dağıtıldı, masa açıldı. Beşiktaş'ta, Sarıyer'de, Şişli'de, Beyoğlu'nda, Gazi Osmanpaşa'da toplantılar yapıldı.

Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı Baskın Oran Seçim Kampanyası'nın Yeni Melek'teki toplantısına katılarak biz de varız dedi.

Baskın Oran aktivistleri Yeni Melek'e bildiri dağıtarak geldiler. Yeni Melek'teki toplantıdan önce sokakta Semaver Kumpanya ritm gösterisi yaptı.

Yaşar Kemal, Lale Mansur, Halil Ergün, Pelin Batu, Tarık Ziya Ekinci, Ergin Cinmen, Roni Margulies, Jaklin Çelik, Mustafa Alabora, Gülten Kaya, Adalet Ağaoğlu, KEG sözcülerinden Gökşen Şahin ve Cihat Demirtaş'ın 3'er dakikalık destek konuşmalarıyla başlayan etkinlik Baskın Oran belge-

seli ve Baskın Oran'ın konuşmasıyla devam etti. Mor ve Ötesi'nden Harun Tekin'in verdiği kısa dinletiyi bitti.

Geceden çok sayıda kişi rozet alarak, bağış vererek, iletişim föyü doldurarak ayrıldı.

Etkinlikte Baskın Oran gönüllüleri yeni bildiri ve afişleri dağıtmak üzere aldı. "Baskın Olsun Sesimiz", "Hepimiz Hrant'ız, Ermeniyiz", "Başka Bir Dünya Mümkün", "Darbeye Karşı Baskın Oran" sloganları ile Baskın Oran kampanyası başlatıldı.

Baskın Oran kampanyası aktivistleri her gün Baskın Oran Kampanyası merkez bürosunun alt katındaki **Karakedi**'de buluşarak bildiri dağıtımına çıkıyorlar.

Baskın Oran Kampanyası ile ilişki kurmak için aktivistler, **İstiklal Caddesi, Bekar Sokak, No: 16/3** adresindeki merkez büroya gelebilir ya da bu telefonları kullanabilir

0212 - 244 85 80
0212 - 244 85 81
0212 - 244 85 66
baskinoran@baskinoran.net

nyası başbakanlık önünde bir basın açıklaması yapıldı. Aktivistler 7 Haziran'dan bu yana BAK standı açıyorlardı.

Basın metnini okuyan Küresel BAK sözcüsü Kerem Kabadayı (Mor ve Ötesi) aynı gün akşam saatlerinde düzenlenen BAK söyleşisine de katıldı

70 kişinin katıldığı söyleşide savaş karşıtı hareketin Türkiye'deki olumlu durumunu anlatan Kabadayı, İncirlik Üssü'nün kapatılmasının savaş karşıtı hareketin küresel çapta büyük bir kazanımı olacağını anlattı. Ayrıca savaşa, kapitalizme, milliyetçiliğe, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı mücadele etmeden

empyalizme karşı mücadele edilemeyeceğini vurgulayan Kabadayı Küresel BAK'la yeni tanışan katılımcılara BAK'ın geçmişini, bu güne kadar neler yaptığını anlatıp onların sorularını yanıtladı.

Söyleşide birçok kişi söz alıp görüşlerini ifade etti. DSİPliler hem basın açıklaması hem söyleşi örgütlenmesinde aktif rol aldı.

17 Haziran'da Eğitim-Sen Genel Merkezi'nde DurDe forumu yapıldı. 30 kişilik bir katılım gerçekleşen forumda Hrant Dink duruşmasının yapılacağı 2 Temmuz günü Ankara'da yapılacak basın açıklaması ve devamındaki etkinliklerin örgütlenmesi konuşuldu.

Meclise Ufuk gerek

Meclis Ufuk Gerek İnisyatifi Kadıköy Seçim ve İrtibat Bürosu'nu faaliyete geçirdi. Küresel BAK ve KEG aktivistlerinin inisiyafıyla açılan büro, **Kırtasiyesi Sokak, No: 14, Kadıköy** adresinde yer alıyor.

Büroya **0216 - 347 28 27** telefondan ulaşabilirsiniz. Ara, katıl, birlikte değiştirelim...

Ümraniye'de de 50 kişilik bir toplantı gerçekleşti. 1 Mayıs Mahallesi'nde seçim bürosu açıldı.

Düzenlenen ikinci toplantıya 40 kişi katıldı. 23 Haziran Cumartesi günü 1 Mayıs Mahallesi'nde seçim bürosu açılış yapılacak.

Erkenden açılışını yapan Üsküdar Seçim Bürosunun faaliyetlerini haber veren 1200 adet afişleme çalışması başladı. Sokakta esnafa ve çevredekilere Ufuk Uras merkezi bildirisi dağıtıldı. Bir kişi seçimlerde kullanmak üzere arabasını kullanımımıza verdi. Toplantılara şimdiye kadar yaklaşık 100 kişi katıldı. 1000 YTL bağış toplandı. Çoğunluk bağımsız aktivistlerdi.

Suadiye ve Bostancı'da yaşayanlar ilk Meclise Ufuk Gerek İnisyatifi

toplantısını gerçekleştirdi.

Haydarpaşa Garı'na motorla gelen Ufuk, karşılayan 400 kişiyle buluştu

"Başka bir meclis mümkün!" "Savaşa, IMF'ye, Darbeye, İşgale, Yoksulluğa karşı... Ufuk Uras!" "Yaşasın Halkların kardeşliği" sloganıyla karşılanan Ufuk Uras burada hodri meydan diyen bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kampanyanın başlangıç eylemi devlet baskısıyla karşılaştı. Beşiktaş Vapur İşkesesi'nden Haydarpaşa Garı'na yürüyüş engellendi. Gerekçe, Ufuk Uras'ı DTP'nin desteklemesi, kampanya yürütmeye başlamasıydı. Yürüyüş yerine toplu bildiri dağıtımı yapıldı.

Kadıköy'lü aktivistler her gün Kırtasiyeciler sokaktaki büroda toplanarak bildiri dağıtımına çıkıyorlar. Pazartesi günü bir saat içinde 5 bin bildiri dağıtıldı.

İler, ki günlerde Meclise UFUK Gerek İnisyatifi aktivistleri işyerlerinde ve sendikalarda da bildiri dağıtmayı, afiş asmayı hedeflemekteler.

İlişki için: Kırtasiyeciler Sokak, No14 **0216 - 347 28 27**

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

ilişki için: sosyalistisci@gmail.com

Rock-A başlıyor

Rock-A Festivali 22-24 Haziran tarihlerinde İzmir yakınlarında Selçuk Pamucak'ta yapılacak.

Savaşa, ırkçılığa, nükleere... karşı festivalin büyük bir enerjiyle süren tanıtım çalışmaları kapsamında 17 Haziran'da Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde bir tanıtım etkinliği yapıldı.

Büyük ilgi ile karşılanan Rock-A tanıtımına çok sayıda aktivist katıldı.

Sadece İzmir'den değil Ege'nin birçok yerinden aktivistler ve Rock severler Rock-A'ya katılıyorlar.

Ayrıntılı bilgi için: www.rock-a.org
"Deniz, kum, güneş; bu festival beleş"

IMF politikaları milyonları açlığa mahkum ediyor

Adalet yok!

Kapitalist şirketler kârlarına kâr katıp büyürken Türkiye emekçi sınıfları hızla yoksullaşiyor. En zengin yüzde 10'la en fakir yüzde 10 arasında 13 kat gelir farkı olan Türkiye'de adaletsizlik devlet eliyle örgütleniyor.

Patronlar az vergi veriyor ya da hiç vermiyor. En çok vergiyi ödeyenler asgari ücretliler. Ancak asgari ücret yoksulluk sınırının altında.

Yeni-liberalizmin topluma ödediği fatura çok ağır: Yaşarken ölmek.

IMF denetiminde, yeni-liberal hükümetlerin son 30 yılda uyguladığı ekonomik politikalar sonucu ücretler hızla geriliyor, fakirlik yaygınlaşıyor. Bizden çalınan kapitalistlerin kasasına giriyor, yerli, yabancı, çoğu zaman ortaklaşa kanımızı emenlerin cebine.

AKP, 'Türkiye ekonomisi büyüyor,' 'milli geliri artırıyoruz' diyor, ancak artırdığı tek şey zenginlerin serveti.

Türkiye'de bir çok şey de olduğu gibi gerçek işsizlik rakamları saklanıyor.

Bağımsız iktisatçılar ve sendika araştırmaları 10

milyonun üzerinde işsiz olduğunu söylüyor. İşsizler ordusu, çalışanlar üzerindeki patron baskısını artırıyor. Milyonlarca çalışan kölelik ücretlerine ve aşırı çalışmaya mecbur bırakılıyor.

IMF reçeteleri Türkiye toplumunu hızla yoksullaştırdı.

1999 ve 2001 krizleri sonucunda çalışanların ücretleri yüzde 40 oranında

da gerilemişti. Mallar ve hizmetler pahalılaşırken, ücretlerin aynı yerde seyretti.

IMF en ağır darbeyi köylüye vurdu. IMF dayatması yapısal uyum programları sonucu belli başlı tarım ürünlerinin ekimi yasaklandı. Milyonlarca fakir köylü, tarımsal desteklerin ve toplu alımların kesilmesiyle, kendini besleyemez duruma geti-

rildi. Göçe zorlandılar ve şehirlerde işsizler ordusuna katılarak sefaleti yaşıyorlar.

Tarımsal ürünler artık, ithal ediliyor.

AKP hükümeti azgın yeni-liberalliği ve işçi düşmanlığıyla hep zenginlere çalıştı.

Dünyanın en büyük 500 şirketinin içinde yer alan Koç Holding'in başkanı Rahmi Koç'un '20 yılda yapılmayan, 4 yılda yaptılar' yorumu durumu yüzüce özetliyor.

Patronlar işçileri laik-dindar olarak böldükçe, Türk milliyetçiliği patronlarla çalışanların arasındaki uçurumun üzerini örttüğçe, sendikalar devletin saldırısı ve özelleştirmeye küçüldükçe ekmeğimizin parça parça çalındı.

22 Temmuz seçimlerine katılan tüm düzen partileri yeni-liberal saldırganlığı arttırmakta anlaşılıyor.

Ancak 30 yıl yeter! IMF'ye dur demenin vakti geldi de geçiyor.

Yeni-liberal politikalara karşı emekçi sınıflar mücadele etmeden ne fakirlik önenebilir ne de Türkiye'de gerçek bir değişim sağlanabilir.

100 zengin Türk 14 milyon yoksula bedel

Forbes dergisinin Dünya Zenginleri ile ilgili araştırması Türkiye'de gelir adaletsizliğinin boyutlarını sergiliyor. Araştırmaya göre Türk zenginlerinin sayısı 25, varlıklarının toplamı da 38,8 milyar dolar.

Türkiye'nin en zengin 100 kişinin servetlerinin toplamı 114 milyar dolara yakın.

En Zengin 25 kişi ve Servetleri (dolar olarak):

Hüsnü Özyeğin :3.5 milyar
M. Karamehmet: 2.4 milyar
Erol Sabancı: 2.1 milyar
Şevket Sabancı: 2.1 milyar
Şarik Tara: 2 milyar
Ahmet Zorlu: 1.8 milyar
Aydın Doğan: 1.6 milyar
Turgay Ciner: 1.5 milyar
Rahmi Koç:1.4 milyar
Semahat Arsel: 1.4 milyar
Ferit Şahenk: 1.3 milyar
Bülent Eczacıbaşı :1.2 milyar
Murat Vargı: 1.2 milyar
Olgun Zorlu: 1.2 milyar
Suna Kıraç: 1.2 milyar
Tuncay Özilhan: 1.2 milyar
Filiz Şahenk: 1.1 milyar
Kamil Yazıcı: 1.1 milyar
Yalçın Sabancı: 1.1 milyar
Asım Kibar: 1 milyar
Faruk Yalçın: 1 milyar
Hasan Çolakoğlu: 1 milyar
Mehmet Sinan Tara: 1 milyar
Murat Ülker: 1 milyar
Ömer Sabancı: 1 milyar

Asgari ücret yoksulluk sınırının altında

İnsanca yaşamak için 4 kişilik bir aile için gerekli asgari harcamalar üzerinden yapılan hesaplama göre bulunan açlık sınırı, 403 YTL olan asgari ücretten yüzde 50 daha fazla, yoksulluk sınırı ise asgari ücretin 5 katını aşiyor.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu kararı doğrultusunda, yıl sonuna kadar geçerli olacak asgari ücrette 1 Temmuzdan itibaren düzenlenmeye gidilecek. Buna göre, halen 16 yaşından büyükler için brüt 562.50, net 403.03 YTL olan asgari ücret, brüt 585, net 419.15 YTL'ye yükselecek.

Yüzde 4'lük zamlarla ne almalı?

Birleşik Metal İş Araştırma Dairesi asgari ücrete yapılacak olan yüzde 4'lük zammın, geçim koşullarına katkısını araştırdı. Yapılan hesaplama göre, asgari ücretli aldığı günlük 54 kuruşluk zamlarla 170 gr pirinç, 10 gr bebek maması, 40 gram dana eti, 60 gram beyaz peynir, 40 gram

bal, 60 gram çay, 10 gram nescafe-den birini tercih etmesi gerekiyor. Yapılan zamlarla bir yerden bir yere gitmesi bile mümkün değil. Çünkü belediye otobüsü için tek bilet verilen zammın iki katından fazla. Aldığı zamlarla dışarıda bir tas çorba içmek isteyen asgari ücretli yaklaşık dört günlük zammı lokantaya bırakmak zorunda.

Brüt ve net, en fazla vergiyi asgari ücretli ödüyor

Maliye Bakanlığı Gelir Politikaları Genel Müdürlüğü'nün yaptığı araştırma vergide adaletsizliğin boyutlarını sergiliyor. Küçük esnaf ve sanatkarın ayda ortalama 18 YTL vergi ödediği ülkede, bu rakam işçi ve memurlar için 175 YTL, mobilyacılar için 68 YTL, lokantacılar için 63 YTL, deterjan ürünlerinin ticaretini yapanlar için de 51,5 YTL olarak belirlendi.

Yaklaşık 800 bin esnaf ve sanatkar,

2004 yılında ayda ortalama 7,5 YTL, 2005 yılında da 13 YTL gelir vergisi ödedi. Bu rakam, 2006 yılında 18 YTL'ye yükseldi.

Bu dönemde asgari ücretlilerin aylık vergisi ise 68,5 YTL oldu. Aylık ortalama vergi, sayıları 7,5 ile 8 milyon arasında bulunan işçi ve memurların tümü için de 175 YTL olarak hesaplandı. İşçi ve memurların 2005 yılındaki aylık ortalama vergisi ise 164,5 YTL düzeyinde gerçekleşti.

Buna karşılık müteahhitler ayda ortalama 319 YTL, elektrikli ev aletleri imalatçıları 188 YTL, kuyumcular 132 YTL, fırıncılar 109 YTL, seyahat ve turizm işletmeleri 76 YTL, mobilyacılar 68 YTL, lokantacılar da 63 YTL vergi verdi.

Hükümet, sürekli TÜSİAD ve TOBB'un yani patronların istekleri doğrultusunda vergi indirimine gidiyor.

Sistem kapitalistlerin sistemi.

Çöp Sepeti

Ersin TEK

Küçük bir bağırsak problemi geçirdiğim için SSK hastanesine gittim. Hastanenin girişinde bakanlıktan gelen bir uyarı vardı: "İlaç tanıtımının mesai saatleri dışında yapılması..." Firmanın çalışanları (reprezentantlar) ilacı tanıtmak için maaş almıyorlar. İlacın çok satması için maaş alıyorlar. Bu nedenle de bir şekilde doktorun mümkün olduğunca çok sefer ilacın ismini göreceklere küçük promosyon malzemeleri veriyorlar doktorlara. Havlu, kalem, sabun, kalemlik vb. Günlük kullanımda doktorun göreceği o ilacın adını ona sürekli fısıldayacak küçük reklamlar.

İlaç insanların sağlık sorunlarını giderecek araçlar değil. Patent altına alınan, üreticisinin belirlediği fiyat aralığında satılan, parası olmayan ulaşamadığı ama üreticisi için kârlı bir yatırım. Bu nedenle, "bir şekilde" daha çok satılmasını sağlamak gerek. İşte bu küçük reklamcılar da bu kirli işi yapmanın en masum yolu.

Sadece yaşamsal olan ilaç "sektörü" değil, bütün sektörler benzer promosyon malzemeleri basıyorlar, dağıtıyorlar. Çoğumuz için "beleş" demek olan promosyon malzemelerine her yıl milyonlarca dolar harcıyor. Sonra o malzemelere ne oluyor? Sadece Amerika'da %60'ı hiç kullanılmamış 500 milyon

(500.000.000) adet promosyon amaçlı üretilen çakmak çöpe atılıyor. Diğer ürünler de benzer bir sonla karşılaşılıyor. Üstelik, promosyon malzemelerinin çoğu kötü kalitede malzemeden üretiliyor ve kullanım ömrü muadillerinin dörtte biri kadar.

Kapitalizm, etkisiz, pahalı veya gereksiz ilacı bize kakalamaya çalışan bir sistem. Kapitalizm, çöpe atılmak için "reklamcılar" üreten bir sistem. Kapitalizm, tarihin çöplüğüne gönderdiğimizde daha sağlıklı yaşabileceğimiz bir sistem.